

ומנין שני בא, כדי למעוטי שיטתו **דרב אסי**, הסובר ש"איילונית", שאינה מסוגלת להוליד, והיא עצמה אינה מתייבמת, פוטרת אף את צרתה מן הייבום ומן החליצה.

ובאה המשנה לשלול זאת.

וממשיכה הגמרא לבאר:

ולרב ולרב אסי, המוסיפים צרת סוטה וצרת איילונית, המנין ברישא של המשנה והמנין בספיא — **למעוטי מאי**, מה בא כל אחד מהם למעט?

ועונה הגמרא:

אי סבירא להו לרב ורב אסי דהרדי, האחד את שיטת השני, יש לומר שבאים שני המנינים למעט:

חדא, האחד בא — **למעוטי צרת ממאנת** ביבום.

שאם נפלה לפני היבום יבמה קטנה, שהשיאוה אמה ואחיה, ואין נשואיה אלא מדרבנן, ומיאנה הקטנה בנשואי בעלה לאחר שנפלה לפני היבום, הרי גם היא וגם צרתה אסורים ביבום [מגזירת חכמים, וכפי שיתבאר בפרק זה], אך הן מחוייבות בחליצה.

וזה באה המשנה למעט, שצרת ממאנת אינה, כשאר צרת ערוה, אלא היא חייבת בחליצה,

ומשנין: משנתנו — בשיטת **אבא שאול** היא.

דאמר: מצות חליצה — קודמת למצות ייבום.

שלדעתו, היות ואם מכוון היבם לכנוס את יבמתו לשם נוי או לשום אישות, ולא מכוון לשם מצות ייבום, הרי זה כפוגע בערות אשת אח, ולכן מוטב לו שיחלוץ.

ולכן הקדים התנא את מצות חליצה למצות ייבום.

ועתה מבאר הגמרא, מה בא התנא ללמד במנתו את מנין חמש עשרה הנשים בתחילת המשנה, ומה הוא בא ללמד באמרו בסוף הרשימה "הרי אלו", שבכך הרי זה כאילו הוא חוזר ומונה אותן, ומדגיש, כי זהו המנין, ואין עליו תוספת:

מנינא דרישא, "חמש עשרה נשים" — **למעוטי מאי** הוא בא?

וכן **מנינא דספיא**, "הרי אלו" — **למעוטי מאי** הוא בא?

מנין אחד בא **למעוטי** שיטתו **דרב**, הסובר שאם זינתה אשה תחת בעלה, שהיא עצמה אינה מתייבמת, הרי אף צרתה, הנקראת "צרת סוטה", פטורה מן הייבום ומן החליצה.

ובאה המשנה למעט, ולשלול את דבריו.

לא מצינו מציאות שכזאת. אך היא תיתכן במלך, שאינו חולץ מפני כבודו, אך יתכן שמצות יבום תנהג בו.

ליבום, ודבר פשוט הוא. וכתב התוס' יו"ט [בפרק שני במסכת סנהדרין] שאין זה כלל שכל שאינה עולה לחליצה אינה עולה לייבום, אלא שבאופן רגיל